

மனிதன் தனிப்பட்டு வாழமுடியாது. உறவுகளின் தொடர்போடு அவன் வாழ்கிறான்.

வசந்த இதழ்

Vasanta Ethal

ISSUE 3

VOL. V

Rs.2/-

OCTOBER 2011 - JANUARY 2011

KRISHNAMURTI FOUNDATION INDIA

சிந்தனையில் ஏற்படவேண்டிய புரட்சி

கேள்வி : நாட்டில் பஞ்சம் நிலவுகிறது. மக்கள் பட்டினியால் வாடுகிறார்கள். நீங்கள் இங்கே உட்கார்ந்து கொண்டு பேசிக் கொண்டிருக்கும் விஷயங்கள் காலி வயிற்றை நிரப்பாது. பட்டினியால் வாடும் அண்டை வீட்டுக்காரருக்கு உதவ வேண்டிய பொறுப்புணர்வை நாங்கள் இழப்பதற்கு உங்கள் பேச்சு காரணமாக இருக்காதா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி : தர்க்க வழி மார்க்கத்தையோ, மதவழி மார்க்கத்தையோ அல்லது சாராம்சமில்லாத விவாதத்தையோ உங்களுக்குப் பிரச்சினைகளிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளும் வழியாக நான் சொல்லியிருந்தால், அது பொறுப்பற்ற செயலாகும், இல்லையா? ஆனால், இந்த நாட்டில் மட்டுமின்றி, உலகம்

4

வரைமுறைக்குட்படுத்தப்படுதல்

நண்பர்: எங்களில் பெரும்பாலானவர்கள் மிகவும் ஆழமாக வரைமுறைக்குட்படுத்தப்பட்டவர்கள். உங்கள் பேச்சைக் கேட்டதும், நாங்கள் அலறிப்புடைத்துக் கொண்டு இந்த ஆரவாரப் பேச்சிலிருந்து விலகி ஓடிவிடப்பார்க்கிறோம். ஆனால், நீங்கள் கூறுவதை நான் மிகவும் சிரத்தையுடன் எடுத்துக் கொள்கிறேன். நீங்கள் உங்கள் வாழ்க்கையையே இத்தகைய கருத்துகளை வெளியிடுவதற்காக அர்ப்பணம் செய்திருக்கிறீர்கள். பழக்க வழக்கங்கள், சம்பிரதாய மரபுகள் மற்றும் சமயக் கோட்பாடுகளை ஏற்றுக் கொள்ளல் போன்றவற்றை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கும் இவ்வுலகில் வாழும் என்னால், ஆழமாக ஊறிப் போயிருக்கும் கட்டுப்பாடுகளை உண்மையிலேயே தூரயெறிந்து விட முடியுமா? தளைகள், வரைமுறைகளுக்குட்படுத்தப்படுதல் (Conditioning) என்று எந்த அர்த்தத்தில் சொல்கிறீர்கள்?

கிருஷ்ணமூர்த்தி: முதல் கேள்வியை முதலில் எடுத்துக் கொள்ளலாம். உடல் ரீதியாகவும், மனோரீதியாகவும், உணர்ச்சிகள் ரீதியாகவும் நாம் தளைப்பட்டு இருக்கிறோம். நாம் வாழும் இடத்தின் சீதோஷண நிலை, நாம் உண்ணும் உணவு, நமது பண்பாடு, நமது சமூக, பொருளாதார மற்றும் சமயச் சூழல், நமது அனுபவங்கள், நம் கல்வி முறை மற்றும் நம் குடும்ப நெருக்கடிகளும் தாக்கங்களும்

நமது தேகத்தையும் மனதையும் உணர்ச்சிகளையும் வரையறைக்குட்படுத்துபவைகளாக உள்ளன. இவைகள் அனைத்தும் நாம் தளைபடுவதற்குக் காரணமாய் அமைகின்றன. நமது சுற்றுச்சூழல் நமக்கு விடுக்கும் சவால்களுக்கு, நமது மேலோட்டமற்றும் உள்மனம் தரும் பதில்களாக அமைவது நமது கட்டுப்பாட்டின் பதில்களே. எதிர்க் கொள்ள வேண்டிய சவால்கள் எதுவாயிருப்பினும் அவற்றிற்கானப் பதில்கள் நம் தளைப்பட்ட மனதிலிருந்து பிறந்தவையே.

தளைப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை உணர்ந்துள்ள நாம், கடவுள் என்ற ஒரு பிரதிநிதியைக் கண்டுபிடிக்கிறோம். தளைகளிலிருந்து விடுபடுவதற்காக நாம் கண்டு பிடித்தக் கடவுளைப் பற்றிய நம்பிக்கைகள், தளைகளின் பகுதியாக இருப்பதை நாம் காண்பதில்லை. ஆக, நம்மால் தளைகளை அகற்றி சுதந்திரமாக இருக்க முடிவதில்லை. அதுமட்டுமன்றி, தளைப்பட்டிருப்பதே பிரச்சனையாகவுள்ளது என்பதையும் நாம் காண்பதில்லை.

மனிதர்கள் வரையறைக்குட்பட்டிருப்பதைப் பற்றி, கோட்பாடுகளைத் தோற்றுவித்தவர்கள் முற்றிலும் அறிந்திராவிட்டாலும் சிறிதளவு அறிந்திருப்பதைக் காண்கிறோம். தற்காலத்தில் உளவியல் நிபுணர்களும் தளைபடுதல் என்ற பிரச்சனையைப்பற்றி ஆராய்ந்து அதை தங்கள் பிடிக்குள் கொண்டுவர முயற்சிக்கிறார்கள். அவர்களின் அந்த முயற்சி, நம்மை மேலும் தளைப்படுத்துகிறது. ஆக,

சமய வல்லுநர்கள் நம்மை தளைபடுத்துகிறார்கள், சமூக நியதிகள் நம்மை தளைபடுத்துகின்றன, சமூகத்தின் பகுதியாயிருக்கும் நமது குடும்பமும் நம்மை தளைபடுத்துகிறது. சமயம், சமூகம் மற்றும் குடும்பம் விதிக்கும் தளைகள் எல்லாம் கடந்த காலத்தின்பாற்பட்டவை. ஆக, தனி மனிதன் என்று எவரும் உண்மையில் இருக்கவே இல்லை என்ற உண்மை மிகவும் சுவாரஸ்யமான ஒன்றாக இருக்கிறது. பொது நீர்த் தேக்கத்திலிருந்து அனைவரும் தண்ணீரைப் பெறுவது போல, தனி நபரின் மனம், சமய சமூகக் கட்டுப்பாடுகளின் அடிப்படையில் மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்துக் கொள்ளும் விதமாகவே தன் செயலைத் தீர்மானிக்கிறது. ஆக, தனி நபருக்கும் சமூகத்திற்கும் இடையே உள்ள பிரிவு பொய்யானது; தளைபடுத்தப்படுதல் ஒன்று மட்டுமே உள்ளது.

நண்பர்: அவ்வாறெனின், இவைகளிலிருந்தெல்லாம் விடுதலைப் பெற நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?

கிருஷ்ணமூர்த்தி: நிகழ் காலத்திலும் கடந்த காலத்திலும் எதிர்காலத்திலும் நம்மைத் தளைபடுத்தும் காரணியாக இருப்பது 'நான், எனது' என்ற எண்ணம்தான். அதே எண்ணம் தான் இப்போது நமக்குத் தளைகளிலிருந்து விடுதலைப் பெற்றுத்தர பெருமுயற்சி செய்கிறது. ஆக, 'நான், எனது' என்ற எண்ணம்தான் அனைத்துத் தளைகளுக்கும் ஆணிவேராய் இருக்கிறது. 'நான், எனது' என்ற எண்ணம், கடந்த காலத்தின் சாரம், அதுவே காலம், அதுவே துக்கம் - அது, தன்னை, தன்னிலிருந்து விடுவிக்கப் பெருமுயற்சி செய்கிறது.

நண்பர்: எல்லாவற்றையும் என்னிடமிருந்து எடுத்துவிட்டீர்கள். 'நான், எனது' என்ற இந்த என் எண்ணம் இல்லாமல் போனால், நான் யார்?

கிருஷ்ணமூர்த்தி: 'நான், எனது' இல்லாவிட்டால், நீங்கள் தளைபடாதவர்; தளை படாததால், நீங்கள் யாருமில்லை, ஒன்றுமில்லை.

நண்பர்: 'நான், எனது' - என்றதின் முயற்சி இல்லாமல், 'நான், எனது' முடிவுறுமா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி: குறிப்பிட்டவொன்றாக 'ஆக வேண்டும்' என்ற முயற்சியானது, தளைபட்டிருப்பதின் செயலாக, தாக்கமாக இருக்கிறது.

நண்பர்: 'நான், எனது' என்பதின் செயல் எப்போது ஓயும்?

கிருஷ்ணமூர்த்தி: 'நான், எனது' என்பதின் இயக்கத்தை, முழுமையாகப் பார்க்கும்போது தான், அது செயல்படுவது ஓயும். மற்றவர்களுடன் உங்களுக்குள்ளத் தொடர்பில், 'நான், எனது' செயல்படுகிறது. அதன் செயல்பாட்டை நீங்கள் காணும்போது, அது முடிவுறுகிறது. இவ்வாறு 'நான், எனது' செயல்பாட்டைக் காணாத, தளைபடாத செயலாக இருப்பது மட்டுமல்லாமல், தளைபடுத்துதலின் மீது அது நடவடிக்கையும் எடுக்கிறது.

நண்பர்: நமது மூளை, கணக்கிலடங்கா தளைபடுத்தல்களின் பரந்த பரிணாம வளர்ச்சியின் பலனாக இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட மூளை, தன்னையே சுதந்திரமாக்கிக் கொள்ளும் என்றா சொல்கிறீர்கள்?

கிருஷ்ணமூர்த்தி: தொழில்நுட்ப அறிவை நமது மூளையால் கற்றறிந்துக் கொள்ளமுடியும். மனோரீதியில் அனுபவங்களால் மூளை அறிந்து கொள்கிறது. மனோரீதியில் பெற்ற அறிவுதான், 'நான், எனது' என்ற எண்ணமாக நம் உறவுகளில் அதன் அனுபவங்கள், அதன் விருப்பங்கள் மற்றும் அதன் கொடுதன்மைகளுடன் தன் முனைப்புடன் நிற்கிறது. இதன் காரணமாகவே உறவுகளில் பிரிவினை, சச்சரவு, துக்கம் போன்றவை ஏற்படுகிறது.

நண்பர்: தொழில்நுட்ப ரீதியில் செயல்பட வேண்டியிருக்கும்போது மட்டுமே செயல்பட்டு, மற்ற நேரங்களில் சலனமின்றி அமைதியாக இருக்க மூளையால் முடியுமா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி: மேற்குறிப்பிடப்பட்ட வழியில் இருக்கும் அபாயம் என்னவெனில் மூளையை மனோரீதியானது என்றும் தொழில்நுட்பப் பகுதி என்றும் இரண்டாகப் பிரிப்பது தான். இப்படி பிரிப்பது, முரண்பாடு, கட்டுப்பாடு மற்றும் கோட்பாடு ஆகியவைகளுக்கே மறுபடியும் கொண்டுச் செல்கிறது. எனவே,

மூளை, முழுவதுமாக சலனமில்லாமல் அமைதியாக இருந்துக் கொண்டு, எப்பொழுது தேவைப்படுகிறதோ அப்போது மட்டும் திறம்படச் செயலாற்றி, வாழ்க்கை நடத்துவதையோ அல்லது தொழில்நுட்ப வேலையையோ செய்ய முடியுமா என்பதே உண்மையில் கேட்கப்படவேண்டிய கேள்வியாக இருக்கிறது. ஆக, மனரீதி மற்றும் தொழில்நுட்ப ரீதி என்பன பற்றி நமக்கு அக்கறையில்லை; இந்த மனம், நிறைவான அமைதியில் சலனமற்று இருந்துக்கொண்டு, எப்பொழுது செயல்பட வேண்டுமோ அப்பொழுது மட்டுமே செயலாற்றக் கூடுமா என்பதே நமது விசாரணை. செயலாற்றக் கூடும் என்று நாம் சொல்கிறோம்; தியானம் என்றால் என்ன என்பதை அறிந்துக் கொண்டதின் பலனாக இதைச் சொல்கிறோம்.

* * * * *

நண்பர்: அனைத்து வகை திரித்துப் பார்த்தலிலிருந்தும், பொய்த் தோற்றங்களிலிருந்தும் விடுதலைப் பெற செய்ய வேண்டியது என்ன? பொய்த் தோற்றங்கள் என்றால் என்ன?

கிருஷ்ணமூர்த்தி: தன்னைத் தானே ஏமாற்றிக் கொள்வது மிகவும் சுவாஸ்யமான ஒரு விஷயம். இலட்சிய மனோபாவம் பல்தரப்பட்ட போலித் தனங்களுக்கு கொண்டுச் செல்கிறது. மாயத் தோற்றத்தைத் தோற்று விப்பது எது? மாயத் தோற்றத்தைத் தோற்றுவிப்பதின் காரணங்களாக உள்ளவைகளில் ஒன்றாக இருப்பது ஓயாது ஒப்பிட்டுப் பார்த்தல் ஆகும். உள்ளதை, அது எதுவாக இருக்க வேண்டும் என்பதோடு சதா ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதும் அது எதுவாக இருக்கக்கூடும் என்று எண்ணுவதும், நல்லவை தீயவை என்று அளவிட்டுப் பார்த்தல் என்பதாகவும் ஓயாமல் எண்ணவோட்டம் நடந்துக் கொண்டே இருக்கிறது. மேலும் மேலும் பெறவேண்டும் என்ற நம் ஆசையும், உள்ளத்தில் நமக்குள்ள திருப்தியின்மையும் நாம் ஒன்றில் நம்பிக்கை வைப்பதற்கும், ஒன்றை ஏற்றுக் கொள்வதற்கும் காரணமாய் இருக்கின்றன. எல்லா வகையான ஏமாற்றுதலுக்கும் மாயத் தோற்றங்களுக்கும் நம்பிக்கை வழிவகுக்கு

கிறது. நமது இலக்கை, நாம் தீர்மானித்த அனுபவிக்கப் பட வேண்டியதை, முன்னிலைப்படுத்துவது நமது ஆசை, பயம், நம்பிக்கை மற்றும் கலக்கமும் ஆகும். ஆசை, பயம், நம்பிக்கை மற்றும் கலக்கத்தின் விளைவாய் நாம் பெறும் அனுபவம், மெய்யானது அல்ல. ஆன்மீக அனுபவங்கள் எல்லாம் இவ்வழிமுறையைச் சார்ந்ததே. மெய்யறிவு பெற வேண்டும் என்ற அந்த ஆசையே, அதிகாரத்தை ஏற்றுக்கொள்ளலைத் தோற்றுவிக்கிறது. அதிகாரத்தை ஏற்றுக் கொள்ளல் என்பது மெய்யறிவிற்கு எதிர்மறையானது. ஆசை, திருப்தி யின்மை, பயம், இன்பம், மேலும் மேலும் பெற வேண்டும் என்ற அவா, மாற்றம் பெற வேண்டும் என்ற விருப்பம் என்பவை யாவும் அளவைகள் (measurement), வரையறுக்கப்பட்டவை - இவையே மாயத் தோற்றத்தின் வழிகள்.

நண்பர்: எதைப் பற்றிய கற்பனைத் தோற்றமும் உங்கள் மனதில் உண்மையிலேயே இருக்கவில்லையா?

கிருஷ்ணமூர்த்தி: என்னைப் பற்றியோ அல்லது பிறரைப் பற்றியோ ஓயாமல் நான் அளவிட்டுக் கொண்டிருப்பதில்லை. 'உள்ளது'-டன் (what is) உண்மையிலேயே ஒன்றி வாழும்போது, அளவைகளிலிருந்து விடுதலைக் கிட்டுகிறது. 'உள்ளதை' மாற்றம் செய்ய விரும்பாமலும், நல்லது என்றோ கெட்டது என்றோ அதைப் பற்றித் தீர்ப்பு வழங்காமலும் 'உள்ளது'டன் ஒன்றி வாழும்போது, அளவைகள் இருப்ப தில்லை. ஒன்றுடன் வாழ்வது என்பது அதை ஏற்றுக் கொண்டதாகாது; நீங்கள் ஏற்றுக் கொண்டாலும் ஏற்றுக் கொள்ளா விட்டாலும் அது அங்கு இருக்கும். ஒன்றுடன் வாழ்வது என்பது உங்களை நீங்கள் அதனுடன் அடையாளப்படுத்திக் கொள்வதும் இல்லை.

நண்பர்: நான் சுதந்திரமாய் இல்லை என்பதை நான் அறிவேன்; கணக்கற்ற விருப்பங்களில் நான் சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். நான் விடுபடுவது எப்படி? உண்மையிலேயே

சுதந்திரமாக இருப்பது என்றால் பொருள் என்ன?

கிருஷ்ணமூர்த்தி: ஒட்டு மொத்த மறுதலிப்பு (total negation) உண்மைச் சுதந்திரத்தைப் பற்றி நாம் புரிந்துக் கொள்ள உதவக்கூடும். சமூக ஒழுங்கு எனப்படும் அனைத்தையும், அதிகாரத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் உள்முகப் பணிதலையும், சத்தியத்தைப் பற்றி சொல்லப்பட்டவைகளையும், தீர்மானிக்கப்பட்டவைகளையும், பாரம்பரிய மரபுகளையும், அனைத்து போதனைகளையும், தொழில் நுட்ப அறிவைத் தவிர மற்ற எல்லா விஷய ஞானங்களையும், அனைத்து அனுபவங்களையும், மனப் பதிவுகளில் இருக்கும் இன்பங்கள் அல்லது மறந்துபோன இன்பங்களிலிருந்து துளிர்க்கும் அனைத்து தூண்டுதல்களையும், நிறைவேற்றப்பட்டதால் ஏற்பட்ட மன நிறைவையும், குறிப்பிட்ட முறையில் நடந்துக் கொள்வதாகக் கொடுத்த வாக்குறுதிகளையும், அனைத்துக் கொள்கைகளையும், கருத்துகளையும், இலக்கணங்களையும் மறுதலிப்பதையே நாம் ஆக்கப் பூர்வமானதாகக் கருதுகிறோம். இத்தகைய மறுதலிப்பே, மிகவும் ஆக்கப்பூர்வமானதாக இருப்பதால், அதுவே சுதந்திரம்.

நண்பர்: மனிதனின் ஏமாற்று வித்தைகள் அனைத்தையும், மதிப்பீடுகள் அனைத்தையும், அபி லாஷைகள் மற்றும் தரநிர்ணயங்கள் அனைத்தையும் உடனே இப்பொழுதே என்னால் மறுதலிக்கக் கூடுமா? உண்மையிலேயே இது நடக்கக்கூடிய ஒன்றா?

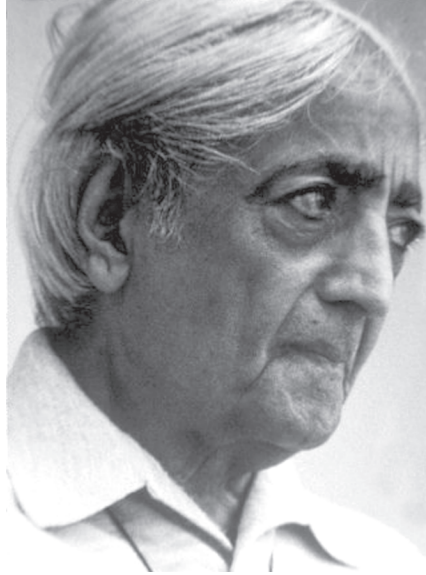
கிருஷ்ணமூர்த்தி: கடந்த காலத்தில் இருந்ததிலிருந்தும் எதிர்காலத்தில் இருக்கப்போவதிலிருந்தும் 'இப்படி இருக்கவேண்டும்' என்ற இலட்சியத்திலிருந்தும் முற்றிலும் மாக விலகி, காலத்தின்பாற்பட்டவை மற்றும் தளைகள் அனைத்தையும் முழுமையாக மறுதலித்துவிடுவதால் வரும் வெறுமை (emptiness), ஆழமற்ற, குறுகிய மனதில் தோன்றும் வெறுமை போன்றதல்ல; முழுமை யாக மறுதலிப்பதால் வரும் வெறுமையில் தான், படைப்பாற்றல் இருக்கிறது. இத்தகைய வெறுமை

யிலிருந்து மட்டுமே புதியன நிகழக்கூடும். தெரியாததைப் பற்றி எழும் எண்ணம்தான் பயம். ஆகவே, தெரிந்ததை, பற்றுதல்களை, திருப்தியுணர்வை, இன்பம் தரும் மனப்பதிவுகளை மற்றும் சுகமளிக்கும் விஷயங்களின் பாதுகாப்பையும் தொடர்ச்சியையும் விட்டுவிட நீங்கள் அஞ்சுகிறீர்கள். திருப்தி, சுகம், தெரிந்தது ஆகிய இவற்றை, நீங்கள் வெறுமை என்று கருதுவதுடன் ஒப்பிடுகிறீர்கள். வெறுமையைப் பற்றிய கற்பனை, பயத்தைத் தோற்றுவிக்கிறது. எனவே, பயம் என்பது எண்ணம் என்றாகிறது. நீங்கள் கேட்டக் கேள்விக்கு திரும்பச் செல்லலாம்! உங்களின் சாராம்சமாகவே இருக்கும் உங்கள் பிரக்ஞை மற்றும் உள்ளாழ் மனதின் முழுச் செறிவையும் மறுதலித்து விட உங்கள் மனதிற்கு இயலுமா? தான் அறிந்த அனைத்தையும் மறுதலித்து விட உங்கள் மனதிற்கு முடியுமா? உங்களை முழுமையாக உங்களால் மறுதலிக்க முடியுமா? முடியாவிட்டால், சுதந்திரம் கிட்டாது. ஏதோ வொன்றிலிருந்து சுதந்திரம் என்பதாகச் சுதந்திரம் இல்லை - ஒன்றிலிருந்து சுதந்திரம் என்றால் அந்த வொன்றின் தாக்கத்தால் மனம் வெளிப்படுத்தும் எதிர்வினையாகவே அச்சுதந்திரம் உள்ளது. முழுமையான மறுதலிப்பால் கிடைப்பதே சுதந்திரம். சுதந்திரம் என்பது நிறைவானப் பயன். மேலும், அதன் செயலாக, அன்றாட வாழ்க்கையின் அழகு உள்ளது. வாழ்தல் இந்த சுதந்திரத்தில் மட்டும் தான் இருக்கிறது. சுதந்திரம் இல்லா விட்டால் அன்பு எவ்வாறு இருக்க முடியும்? அனைத்தும் சுதந்திரத்தால் வாழ்கின்றன, அதில் இருப்பு கொண்டுள்ளன. சுதந்திரம் எல்லா இடத்திலும் உள்ளது, மற்றும் எங்குமில்லை. அதற்கு எல்லை கிடையாது. நீங்கள் அறிந்தவைகளுக்கெல்லாம் இப்போதே இறந்துவிட உங்களால் முடியுமா? நாளை வரைக் காத்திருக்காமல் இன்றே அறிந்த வைகளிலிருந்து விடுதலைப் பெற முடியுமா? இந்தச் சுதந்திரமே, அன்பு, பரவசம் மற்றும் நிலை பேறுடையது.

Urgency of Change

முழுமைக்குமே இந்தப் பிரச்சி
னையை முடிவிற்குக் கொண்டு
வரும் வழியை, நாம் ஒன்றுகூடி
பேசிக் கண்டறியக் கூடுமானால்
இங்கு உட்கார்ந்து கொண்டு
பேசுவது வீணானது இல்லையே,
உதவிகரமானது தானே!
பொருளாதாரப் புரட்சி அல்லது
அரசியல் புரட்சிகளினால்
பட்டினியால் வாடும் இந்தக் காலி
வயிறுகளை நிரப்பிவிட முடியுமா?
மேல்தட்டு அதிகாரிகளை இட
மாற்றம் செய்யும் புதிய வகை
புரட்சியை - அதற்கு எந்தப்
பெயரிட்டு நீங்கள் அழைத்தாலும்
சரியே - செய்வதால் பிரச்சினை
தீர்ந்து விடுமா? தீர்ந்து விடும் என்று
நாம் நினைக்கிறோம். வாழ்வின்
மதிப்பீடுகளிலும் பொருளாதார
அமைப்புகளிலும் மாற்றம் ஏற்பட்
டால், உலகம் முழுவதற்கும் உண
வளிக்கலாம், பட்டினியை விரட்டி
விடலாம் என்று நாம் நம்புகிறோம்.
ஆனால், அது சாத்தியமாகுமா?
புரட்சி என்பது சிறு பகுதியில்,
அதாவது பொருளாதார அமைப்பு
களில் ஏற்படும் பகுதி மாற்றமா,
இல்லை, மொத்தமான, முழுமை
யான பரிபூரண மாற்றமா? பொருளா
தார அமைப்பில் தோன்றிய புரட்சி
களை நாம் கண்டிருக்கிறோம்.
அவைகள் மக்களுக்குச் சோறு போட
வில்லை. புரட்சியாளர்கள் மக்க
ளுக்கு உணவளிப்பதாக உறுதியளிக்
கிறார்கள். ஆனால் அந்த உறுதி
மொழியில் கொடுமைகள் நடக்கும்
சிறைகளும், கொடுங்கோலாட்சியும்,
போர்களும், அழிவுகளும் இன்னல்
களும் அடங்கியுள்ளது. இந்த நடை
முறை உண்மைகள் நமக்குப் பழக்கப்
பட்டவையே, தினமும் செய்தித்
தாள்கள் இதை வெளியிடுகின்றன.

நமது பிரச்சினைகளின் சிறிய
பகுதியான பொருளாதார சிக்கல்
களைத் தீர்க்க மட்டும் புரட்சி
தேவையா அல்லது பிரச்சினைகளின்
முழு வடிவமான, மூலகாரணமான
நம் சிந்தனையில் ஏற்பட வேண்டிய
புரட்சி தேவையா? பஞ்சம், பட்டினி
பற்றிப் பேசும்போது, மக்களுக்கு
உணவு கொடுப்பது பற்றிப் பேச

கிறோம். உணவளிப்பது முக்கிய
மான விஷயம் என்றாலும் அது
மட்டுமே வாழ்க்கை இல்லை. அது
ஒரு அங்கம் மட்டுமே, எல்லாமும்
அல்ல. ஒரு சிறிய பகுதியைச் சரி
செய்வதில் மட்டுமே, நம் கவனம்
முழுமையும் இருந்தால், நம் பிரச்சி
னைகளுக்குத் தீர்வு காண முடியாது.
வாழ்க்கையைப் பற்றி முழுமையாகப்
புரிந்து கொண்டால்தான், வாழ்க்கை
யின் அனைத்துப் பகுதிகளைப்
பற்றிய தெளிவு இருந்தால்தான்,
பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண
முடியும். வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதி
யில் ஏற்படும் பிரச்சினைக்கு வாழ்க்
கையை முழுமையாகப் புரிந்து
கொண்டதின் மூலம் தீர்வு காண
முடியும். ஆனால், பகுதிகளை மட்டும்
அறிந்து கொண்டதின் மூலம்
முழுமைக்குப் போக முடியாது. இது
வரை தோன்றிய புரட்சிகள் எல்லாம்,
பகுதிகளை அடிப்படையாகக்
கொண்டு எழுந்தவை, முழுமை
யானவையல்ல.

**நாம் பொருளாதார மாற்றங்களைச்
செய்து பட்டினியை ஒழிக்க
முயற்சித் துள்ளோம். ஆனால்,
தோல்விதான் கிட்டியது.**

நான் முழுமையைப் பற்றி, நம்
இருப்பின் மொத்த இயக்கத்தைப்
பற்றிப் பேசுகிறேன். சிறு பகுதி
களைப் பற்றிப் பேச எடுத்துக் கொள்ள
வில்லை. உண்மையான மாற்றம்,
உண்மையான புரட்சி என்பது ஒட்டு

மொத்த வாழ்வில், அடிப்படை
மாற்றம் ஏற்பட வேண்டும். வாழ்வின்
ஒரு பகுதியில் மாற்றம் ஏற்பட்டு
விட்டால் மட்டும், அது உண்மை
யான புரட்சியாகாது. உணவு
மட்டுமே நம் வாழ்க்கையாகி விட
வில்லை. நமக்கு உணவு
வேண்டும், உடுக்க உடை
வேண்டும், இருக்க இடம்
வேண்டும். ஆனால், அதை
மட்டுமே வலியுறுத்திக் கொண்
டிருப்போமானால், அதற்காக
மட்டும் புரட்சிகளைக் கொண்டு
வந்தோமானால், முடிவில் மேலும்
குழப்பங்களையும் இன்னல்களை
யுமே பெறுவோம். மாறாக, நாம்
எத்தகைய இயல்பினராய் இருக்கிறோ
மென்பதை முற்றிலுமாக அறிந்து
கொண்டு அந்த அறிதலின் மூலம்
உள்முகமாக நம் மனதில் புரட்சியை
ஏற்படுத்தினால், அந்தப் புரட்சியை,
அந்த அறிவைக் கொண்டு,
வாழ்வின் பகுதிகளில் ஏற்படும்
பிரச்சினைகளை அணுகலாம். ஆக,
வாழ்வுமுறையை நன்றாக முழுவது
மாகப் புரிந்துகொள்வதுதான், நாம்
எதிர்நோக்கியுள்ள பிரச்சினை. தயவு
செய்து, தவறாக எடுத்துக் கொள்ளா
தீர்கள். உணவு, உடை, இருப்பிடம்
ஆகியவற்றைப் புறக்கணிக்க வேண்
டாம். அவைகள் கட்டாயம் அளிக்கப்
பட வேண்டும். ஆனால், அதை
செய்வதில் சரியான அணுகு முறை
வேண்டும். முற்றிலுமான அடிப்
படை மாற்றம், நமது வாழ்வு
முறையில், சிந்தனையில், இதயத்
தில் ஏற்படும்போதுதான், சரியான
அணுகுமுறை தோன்றும். மேலோட்ட
மாகச் செய்யப்படும் மாற்றங்கள்
இத்தகையதல்ல. பட்டினியை
ஒழிக்காதது மட்டுமின்றி, மேலும்
துயரங்கள், மேலும் அழிவுகள்,
மேலும் போர்கள் என்ற நிலை
ஏற்பட்டது. மனித வாழ்க்கையை
முழுவதுமாகப் புரிந்து கொண்டு,
சிந்தனையின் இயல் பினைத்
தெரிந்து கொண்டு, அடிப்படையில்
ஆழமாக, முற்றிலுமாக நாம் மாற்றம்
அடைந்தால் தான், பஞ்சம்,
பட்டினியை முடிவிற்குக் கொண்டு
வருவது சாத்தியமாகும்.

உள்மனப் புரட்சி, அத்தியாயம். 1

உங்கள் பயங்களைப் பற்றி சிந்தித்ததுண்டா?

பயம் விளைவிக்கும் பாதிப்புகளை, வெறுப்பை, பொய்களை, கபட வேஷங்களை, குழப்பத்தை, சச்சரவுகளைப் பற்றி அறிந்திருந்தும் பயத்தை ஒரு நாளுக்கு, இல்லை, ஒரு நிமிடத்திற்குக் கூட நாம் ஏன் அனுமதிக்கிறோம் என்ற கேள்வியை நாம் எழுப்பியதே இல்லை.

நவீன உலக வாழ்க்கையில் பாதுகாப்பை, மனதளவிலும், வெளியிலும், மனிதனால் பெற முடியவில்லை. உலக மக்கள் அனைவருக்கும் முழுமையானப் பாதுகாப்பு கிட்டவில்லை. எவ்வளவு தான் நாகரீகம் அடைந்திருந்தாலும், எவ்வளவு தான் பண்பாட்டில் உயர்ந்திருந்தாலும், நாம் இன்னும் சண்டையிட்டுக்கொள்கிறோம், ஒருவரையொருவர் கொலை செய்கிறோம்.

உணவு, உடை, உறைவிடம் போன்றவைகளைப் பெற்று பாதுகாப்புடன் நாம் ஒவ்வொருவரும் வாழ விரும்புவது மனித இயல்பே ஆகும். பாமரர் முதல் படித்தவர் வரை, ஒவ்வொரு மனிதனும் பாதுகாப்பை மனதளவிலும், வெளியுலகிலும் வேண்டுகிறான்.

பல விஷயங்களைக் கண்டு நீங்கள் அஞ்சுவதால், சம்பிரதாயங்களைப் பற்றிக் கொள்கிறீர்கள். உங்கள் பெற்றோரை, மனைவியை/கணவனை, சகோதரரைச் சார்ந்திருக்கிறீர்கள், அவர்களைத் தொற்றிக்கொள்கிறீர்கள். உங்கள் ஆழமற்ற வாழ்க்கை எவ்வளவு வெற்றுத்தனமாய் இருக்கிறது!

உங்கள் வீட்டை, உங்கள் புத்தகங்களை, உங்கள் கடவுள்களை, விக்ரகங்களை, தீர்மானங்களை, பற்றுதல்களை, வருத்தங்களை நீங்கள் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொள்கிறீர்கள். ஏனென்றால், உங்களிடம் வேறெதுவும் இல்லையென்பதாலும், உங்கள்

செயல்கள் அனைத்தும் துக்கத்தைக் கொண்டுவருவதாலும் நீங்கள் மேற் கூறப்பட்டவைகளைப் பிடித்துக் கொள்கிறீர்கள்.

வேட்கை, பயத்தை உண்டாக்குகிறது. பொருட்கள், மனிதர்கள் அல்லது கருத்துகளின் மீது நாம் சார்ந்திருப்பதை, பயம் போஷிக்கிறது. சார்ந்திருத்தல் எவ்வளவு அதிகமோ, அந்த அளவிற்கு வறுமை மனதளவில் நமக்கு

இருக்கிறது. இந்த உள்முக வறுமையைப் பற்றி நீங்கள் விழித்துணரும் போது, விஷய ஞானம், செயல்கள், கேளிக்கை போன்றவற்றால் அதை நிரப்ப முயற்சிக்கிறீர்கள்.

நம்மைச் சுற்றி நாம் வேலியிட்டுக் கொள்வதை நீங்கள் கவனித்திருக்கிறீர்களா? சுயபாதுகாப்பிற்காகவும், பிறரால் புண்பட்டுப் போவதைத் தவிர்ப்பதற்காகவும், மற்றவர்களிடமிருந்தும்,

தீங்கை நியாயப்படுத்துதல்

உலகெங்கிலும் தற்சமயம் உள்ள நெருக்கடி நிலைமை அசாதாரணமானது, இதற்கு முன் இதுபோல் நிலைமை இருந்ததே இல்லை. சமுதாய ரீதியாக, தேசிய ரீதியாக, அரசியல் ரீதியாக பல்வேறு நெருக்கடி நிலைமைகள் வரலாறின் பல கால கட்டங்களில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. பிரச்சினைகள் ஏற்படும், பின் மறையும். பொருளாதார நலிவு, மந்தம் ஏற்படும் பின்பு மாறுபட்டு வேறு விதத்தில் தொடரும். அதை நாம் அறிவோம்; அது நமக்கு தெரிந்த இயக்கம். நிச்சயம் தற்போதய நிலை வேறுபட்டதல்லவா? அது முதலில் மாறுபட்டது ஏனெனில் நாம் பணத்தையோ, பொருளையோ கையாளவில்லை, கருத்துக்களை கையாள்கிறோம். இந்நெருக்கடி நிலை அசாதாரணமான ஒன்று ஏனெனில் அது கருத்துக்கள் என்ற வெளியில் நடைபெறுகிறது. நாம் கருத்துக்களால் சண்டையிடுகிறோம், கொலையை நியாயப்படுத்துகிறோம்; உலகெங்கிலும், நியாயமான முடிவிற்கு கொல்வதை நியாயப்படுத்துகிறோம். இதுவே இதற்கு முன் நடந்ததில்லை. முன்பு தீயதை தீயது என்று நாம் ஒத்துக் கொண்டோம்; கொலையை கொலை என்று கூறினோம். ஆனால் தற்போது உயர் நோக்கத்தை அடைய கொலை ஒரு கருவியாக பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஒரு மனிதனை கொலை செய்வதோ, ஒரு குழுவை கொலை செய்வதோ நியாயப்படுத்தப்படுகிறது. ஏனெனில் அக்கொலை மனித சமுதாயத்துக்கு நன்மை பயக்கும் என்று கொலையாளியாலும், அவன் கூட்டத்தினாலும் நியாயப்படுத்தப்படுகிறது. எனவே நிகழ் காலத்தை எதிர்காலத்திற்கு பலியிடுகிறோம். மனிதனுக்கு பயனுள்ளது என்று நாம் கருதும் நம் நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதாக இருப்பின் எவ்வித வழிமுறையை நம் நோக்கத்திற்கு நாம் பயன்படுத்துகிறோம் என்பது நமக்கு முக்கியமல்ல. தவறான வழியினால் சரியான முடிவை உருவாக்குதல் என்பதே இதன் பொருளாகும்; நாம் அத்தவறான வழிமுறையை கருத்துக்களால் நியாயப்படுத்துகிறோம்... தீயதை, நியாயப்படுத்த கருத்துக்கள் என்ற பிரம்மாண்டமான அமைப்பு நம்மிடம் உள்ளது. நிச்சயம் இதுபோல் முன்பு நடைபெற்றதே இல்லை. தீயது எப்போதும் தீயதுதான். அது நன்மையை அளிக்காது. போர் அமைதிக்கான வழியல்ல.

The Book of Life, பிப்ரவரி 24

குடும்பத் திலிருந்தும் தனிமைப் பட்டு நிற்கவும், நாம், நம்மைச் சுற்றி வேலியிட்டுக் கொள்கிறோம்.

கணக்கிலடங்கா மதில் சுவர் களுக்குப் பின்னால் மனிதன் சிறைப் பட்டிருக்கிறான். சமயம், சமூகம், அரசியல், தேசம் போன்ற மதில் சுவர்களால் மட்டுமல்லாது, தன் சொந்த பேரவா, விருப்பங்கள், பயங்கள், நம்பிக்கைகள், பாதுகாப்பு, வெறுப்பு மற்றும் அன்பு போன்ற வற்றாலும் சிறைப்பட்டிருக்கிறான். இவ்வாறான மதில்சுவர்களுக்குப் பின் சிறைப்பட்டிருக்கும் மனிதன், தான் உணர்வதை, எண்ணுவதை வெளிப்படுத்த முயல்கிறான். இச் சிறைகளில் சௌகரியமாய் இருப்ப வர்களை நாம் 'வெற்றி பெற்ற வர்கள்' என்று அழைக்கிறோம்.

நமது உள்முக வறுமையை மறைப்பதற்கு, மக்களையும், பொருட் களையும் நாம் பயன்படுத்திக் கொள்கிறோம். எனவே, கொள்கை, கருத்து, சொத்து, தலைவர் போன்றவை நமக்கு மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகி விடு கிறது. அவைகள் இல்லையென்றால் நாம் இல்லை. எனவே, அவைகளை மேன்மேலும் வளர்த்துக் கொள் கிறோம். நம்மைப்பற்றி நாம் அறிந்துக்கொள்வதில்லை.

பயத்திலிருந்து தப்பித்துச் செல்வதாகவே நாம் வாழ்க்கை முழுவதும் இருக்கிறது. உங்கள் கடவுள்கள், ஆலயங்கள், ஒழுக்க நெறிமுறைகள் ஆகிய அனைத்துமே பயத்தை அடிப்படையாகக் கொண் டவை. இந்த உண்மையைப் புரிந்துக்கொள்ள, பயம் எவ்வாறு எழுந்தது என்பதைப் புரிந்துக் கொள்ளவேண்டும். கடந்த காலத் தின் நிகழ்வுகளையும் எதிர்காலத் தில் நடந்துவிடும் என்று நினைப் பவைகளையும் எண்ணும்போது, பயம் தோன்றுகிறது. எண்ணங்கள் தாம் பயத்திற்குப் பொறுப் பாகின்றன.

'மேன்மை' மிக்க தப்பித்தல்கள் என்று எதுவும் கிடையாது. குடி

போதையிலிருந்து கடவுள் வரை, அனைத்து தப்பித்தல்களும், ஒருவர் தன் உள்முக வறுமையிலிருந்து உள்பாடி தான் இருப்பதிலிருந்து, தப்பித்துப் போவதற்கான வழியாய் இருப்பதால், அவை அனைத்தும் ஒன்றே.

மனோரீதியான பாதுகாப்பை நாம் தேடும்போது, வெளிப்புறப் பாதுகாப்பும் கிடைக்கும் என்று உறுதிப்படுத்தப்படுமா? அதாவது மனோரீதியானப் பாதுகாப்பிற்காக சொத்து சேர்க்கும்போது, கூடவே வெளிப்புறப் பாதுகாப்பின்மையை நான் உண்டாக்கவில்லையா? மன தளவில் சக்தியற்றவர்களாய் நாம் இருப்பதால், சொத்து, ஆஸ்தி போன்றவை நமக்கு அசாதாரண முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவைகளாகி விடுகின்றன. அதிகாரம், பதவி, கௌரவம் போன்றவற்றை நம் சொத்து நமக்கு அளிப்பதால், அதைச் சுற்றி வேலியிட்டு, அதை 'நம்முடையது' என்கிறோம். சொத்தைக் காப்பாற்றக் காவல் போடுகிறோம் - இதிலிருந்து தொடங்கி தேசம், படை, போர் என்று விரிவடைகிறது. ஆக, மனோரீதியான பாதுகாப்பு தேவை என்ற நம் ஆசையே, வெளிப் புறப் பாதுகாப்பின்மையை கொண்டு வந்துவிடுகிறது!

மனோரீதியான, உள்முகப் பாதுகாப்பு என்று ஏதாவது உண்டா? அச்சத்தைப் பற்றி எண்ணிப் பார்த்ததுண்டா?

'நான் அதைக்கண்டு அஞ்சுகிறேன். எதனால் அஞ்சுகிறேன் என்று பார்க்கலாம்' என்ற வழியில் யோசிப் பீர்களா, அல்லது, 'எனக்கு பயமா யிருக்கிறது, ரேடியோ கேட்கலாமா, அல்லது ஆலயத்திற்குப் போக லாமா, அல்லது புத்தகம் படிக்க லாமா, அல்லது அந்த நம்பிக்கையை ஏற்றுக் கொள்ளலாமா' என்ற வழியில் யோசிப்பீர்களா? பிரச்சனையை விட்டு விலகிச் செல்வீர் களா? 'பயம்' என்று அதற்கு பெயர் சூட்டாமல், அதிலிருந்து தப்பி யோடாமல், அதை சமாளிக்கப் பார்க்காமல், பயத்தை விட்டு விலகாமல், இயல்பாக அதனுடன் இருங்கள். அவ்வாறு செய்தீர்களே யானால், மிகவும் ஆச்சரியமான விளைவுகளைக் காண்பீர்கள்.

'உள்ளதிலிருந்து' விலகிச் செல்லும் இயக்கமே பயம்.

ஜே கிருஷ்ணமூர்த்தியும் நெருக்கடியில் தவிக்கும் உலகம் அத்தியாயம் Ch-8.

Published in February, June & October.
Registered with The Registrar of Newspapers
for India under No. TNTAM/2006/17823

Periodical

If undelivered please return to:
KRISHNAMURTI FOUNDATION INDIA
Vasanta Vihar, 124,126 (Old 64, 65) Greenways Road
Chennai - 600 028. Tel: 24937803/24937596
E-mail: publications@kfionline.org
Websites: www.kfionline.org / www.jkrishnamurti.org